

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 724

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

17 agost 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

Els cabals dels catòlics

Ens ha arribat el plany que els donatius dels catòlics pel sosteniment de les necessitats del Culte i Clerecia baixen d'una manera un xic alarmant, sobretot en certes diòcesis de Catalunya que no es poden considerar de les més pobres respecte al promedi de la seva riquesa en comparació a la resta del país. Els uns, donen la raó de la crisi econòmica passatgera; els altres, creuen que amb uns drets passius reconeguts per l'Estat a determinats sacerdots ja es pot afuir la quota amb què atenien el compliment d'aquest sagrat deure de pagar delmes i primícies; i d'altres, encara, cerquen el motiu en la seva manca d'entusiasme per l'obra del Culte quan no recorren a motius més febles i fins de caràcter personal nascuts de les seves relacions amb la clerecia del poble respectiu, per exemple.

Tot això és ben trist; però és més trista encara la causa que motiva aquest fet, causa que no és altra que un excés d'egoisme i, sobretot, una manca de comprensió dels immensos beneficis espirituals que produeix entre els fidels el clergat catòlic i que no s'aprecien pels qui, amb un pretext qualsevol, es procuren desentendre dels seus deures estrictes en aquest punt.

Perquè deure estrictes dels catòlics és el sosteniment del Culte i de la Clerecia, puix que hi ha un Manament terminant de l'Església que ens obliga a tots a retre el primer tribut a Déu amb els nostres béns materials, oferint-li i retornant-li les primícies d'allò que tan abundantment i generosa ens ha donat sense cap mèrit per la nostra banda. I el catòlic que no compleix aquest deure manca terminantment al compliment dels Manaments, base primera de tota vida cristiana.

A més, aquest deure no és un deure imprecís, ja que el Manament referit parla del delme (dècima part) dels rendiments dels nostres béns de tota mena. I quan s'ha volgut facilitar el camí del compliment d'aquest precepte, les autoritats eclesiàstiques — en-

tre elles el nostre Venerable Metropolità de Tarragona — han fet declaracions concretes dient que s'havia d'entendre el compliment del deure en la fixació d'un u a un dos per cent dels nostres ingressos en conjunt. I ¿quants catòlics, sobretot de les classes més benestants, han arribat al tipus assenyalat per l'autoritat eclesiàstica susdita?

Tot i això, en el moment de la persecució de l'Església, durant el bienni, molts s'aprestaren al compliment de la seva obligació. Més tard, però, passat el moment sentimental i combatiu, que entre nosaltres sempre té tanta importància, molts catòlics s'han afeblit en el compliment d'aquest deure estrictes, i amb tota mena d'excuses i raons (que segurament no deixen tranquil·la la seva pròpia consciència) han procurat escurçar la seva miserable aportació per a una finalitat tan alta, i n'han patit els estaments eclesiàstics que sempre han tingut en aquest país nostre — vergonyosament per a tots — una vida material més baixa de la que deuriem procurar-los tots plegats.

I si aquests catòlics han sentit feblesa en aquest punt i s'han deixat emportar per l'egoisme fins en el compliment d'un deure tan sagrat, ¿què deu passar amb aquests mateixos catòlics quan se'ls demana per a l'obra de les escoles parroquials o diocesanes, per a les Conferències de St. Vicens de Paül, per a tantes necessitats d'ordre espiritual que avui no tenen ajornament si volem servir el dipòsit sagrat i col·lectiu de la nostra fe? ¿Quina esperança podem tenir en un poble cristià que arronça les espatlles fins i tot quan es tracta de sostenir els sacerdots del culte que li proporcionen tota mena de beneficis espirituals i el mitjà de complir un deure sagrat? La premsa catòlica, l'escola privada confessional, les institucions de beneficència de l'Església, ¿què poden esperar de la gasiveria d'aquests homes que no tenen l'esguard més alt que el recó on serveixen les seves pessetes? ¿No saben que els rics són els administradors dels béns dels pobres, segons doctrina que no passarà?

L'embriac

PER JORDI ARNAU

III

L'herència

En el món hi ha ànimes bones plenes de caritat i perquè són plenes no fan el soroll que fan les nous buides. Una ànima d'aquestes era la que portava la senyora Rita, veïna de la Marineta. Tothom en el poble li deïa senyora Rita i era de les poques a qui el poble donava el títol de senyora. I no era pas perquè fos presumida o rica o orgullosa, sinó perquè era la vídua del difunt senyor notari. En els nostres pobles pagesos hi ha pocs que siguin anomenats senyors: el senyor notari, el senyor metge i algun altre senyor de carrera i pareu de comptar, i és clar que la vídua d'algun d'aquests senyors conservava fins a la mort el qualificatiu de senyora. Pel demés, aquesta senyora Rita vivia molt modestament d'una rendeta no massa llarga que li havia deixat el seu difunt marit. Com que no tenia fills, es considerava amb deures maternals envers els desgraciats del poble, els quals, si no podien treure d'ella gaires diners, en treien bones paraules, bons consells i sobretot sacrificis personals. La senyora Rita, que no es ficava mai on no la demanaven, va creure que podia fer alguna cosa en profit de la pubilla desgraciada i arruïnada i va començar a fer-se present a casa de la Marineta quan va comprendre que li podia ser d'alguna utilitat. En una de les freqüents visites que li feia, totes dues tenien aquesta conversa:

—No sé què fer-me, senyora Rita. No tinc el cap per pensar res i, no obstant, comprenc que he de fer un determini. No tinc rendes per viure. Ara mateix m'estic menjant les poques pessetes que he pogut arregar de la venda dels meus béns i aviat se m'acabaran. Aconselli'm, senyora Rita, què he de fer.

—No t'espantis, Marineta. Quan Déu et barra un camí és perquè te'n vol obrir un altre. Tingues cor fort. Tens una nena que t'ha de menester i has de viure per ella. Caldrà cercar feina i si tu em volguessis creure...

—Digui, senyora Rita; jo estic disposada a tot; però no atino en res. Només comprenc que en aquest poble on he estat la pubilla se m'ha de fer molt difícil fer el paper d'una pobre treballadora.

—¿Veus si atines? ¿Qui t'ho diu això, sinó el bon Déu que et vol ajudar? Precisament això era el que jo et volia dir i no gosava. Tenia por que no hi estiguessis massa arrelada aquí.

—Ja m'han ben desarrelat, senyora Rita. Me n'aniria a qualsevol lloc per amagar la meua ruïna i la meua vergonya.

—La teua ruïna desgraciadament és certa i cal posar-hi remei. Altrament no tens res de què avergonyir-te. La pobresa no és cap deshonra. ¿No treballaven per altres la Verge Santa i Sant Josep i el mateix Jesús? I no se'n donaven pas vergonya. Has patit molt. ¿Qui sap si ara seràs més feliç que mai? No et creguis pas que la felicitat es pugui comprar amb diners.

—Senyora Rita, no em deixis. Jo no sóc capaç de cap resolució. La desgràcia aplanava com vostè no pot suposar.

—Prou que ho sé, filla meua. Jo en porto una de cap. ¿Em deixes fer?

—¿Que si la deixo fer? Com si vostè fos la meua mare. ¿Què vol que faci? Dicti.

—Tu deixa'm fer; però no em preguntis què. Si el que penso no em sortís bé, tu ni ho sabries, o sinó t'ho prendries com una nova desgràcia. Caldrà que jo faci passos i vegi persones i tinc esperances que tot s'arreglarà d'una o altra manera si tu m'hi ajudes amb parts de rosari.

—Això sí que ho sabré fer, penso jo, si Déu m'hi ajuda.

—Ara ho has dit bé; si Déu ens hi ajuda, i tingues certesa que ens hi ajudarà si tu saps perdonar el qui ha causat la teua desgràcia.

—El perdono, senyora Rita. Volgués Déu tornar-me'l ben guarit del seu vici.

—Qui sap! També això li és possible a Déu Nostre Senyor. No et cansis de pregar per ell. Demà mateix em posaré a la tasca. Veurem què en sortirà. Adéu.

—Adéu, senyora Rita; faci'm de mare, ja que no he conegut la que m'ho era.

La senyora Rita va sortir del poble i va trigar sis dies a tornar-hi. Sis dies d'una soledat esfereïdora per la Marineta i també de mortal angúnia. Si en va dir, de parts de rosari! Ja va fer ben bé les paus de totes les que havia deixat a les nits de les ballades de les festes o a les vesprades que passava en conversa amb els seus festejadors.

Va arribar el diumenge. La Marineta va oir la missa matinal i la seva primera llambregada quan va entrar a l'església va ser al banc de davant l'altar de la Mare de Déu del Roser on sempre es posava la senyora Rita que n'era l'administradora. No hi era. Encara l'hauria d'esperar un altre dia. Tampoc la Mare de Déu no era al seu altar. L'havien posada a l'altar major. Ara atnava la Marineta que era la seva festa: el primer diumenge d'octubre. La senyora Rita tampoc no era al primer rengle de cadires. Decididament no havia arribat encara. Va oir la missa i va pensar si li fóra possible més tard assistir a l'ofici. No; no podria ser; no podria deixar la menuda tan llarga estona. Arribada a casa, es va adonar que la de la senyora Rita era tancada i barrada. No va voler saber més. Si arriba ja es deixarà

eregumil
Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac.

Fernandez & Canivell
-Malaga-

veure. Ocupada a endreçar la casa, no va reparar que al punt de les nou la senyora Rita obria la seva, ni tampoc que a tres quarts de deu sortia cap a l'església amb la mantellina de blonda del seu nuviatge. Però a quarts de dotze, quan la Marineta s'estava amb la menuda a la falda guaitant per la finestra dels baixos els devots que tornaven de l'ofici del Roser, va veure passar la senyora Rita pel davant. Anava a cridar; però va saber contenir-se. Aviat sortiria de dubtes. La senyora Rita no fóra tan cruel que la deixés massa estona amb la seva inquietud turmentadora. I fou així. Mitja hora més tard, el temps precís per treure's la mantellina i mudar-se el vestit, ja estaven totes dues parlant darrera la finestra del menjador.

— Tu saps quin dia som, Marineta.

— Ni tampoc hi pensava. No me n'he adonat fins que he vist la Mare de Déu del Roser posada a l'altar major. Té tantes preocupacions una...

— Doncs així ja saps a qui deus el favor, si és que et prens com a tal la novetat que et porto. ¿Tu has sentit parlar de la fàbrica de mocadors Oms i Companyia, de la vila X? Seràs allí com una mena de directora i repartidora del treball que es dona fora de la fàbrica, tal com tallar les peces, fer vores i calats i fissions, plegar i planxar. Tu portaràs el compte de les peces que es reparteixen i de l'obra feta que es torna. Jo de soltera hi havia treballat per aquesta casa i el senyor Oms m'ha ofert això per a tu. És feina de confiança i no és d'escarràs. Habitaràs una caseta del costat de la fàbrica. Allí no et coneix ningú. Jo t'hi acompanyaré i m'estaré amb tu una temporada per ajudar-te. Jo ho tenia molt per mà. Bé, noia, no ploris; que el plorar no treu de cap mal pas.

* * *

No hi ha res que distregui tant de les penes com el treballar ni cap altra cosa que doni major felicitat com una bona companyia. La Marineta té totes dues coses. La senyora Rita li ha proposat si li vol cedir un tros de casa per passar-hi llargues temporades. Ella estava molt sola i no li desplaïa la companyia de la Marineta i fins i tot el treballar una mica al seu costat. De l'un any a l'altre aquestes temporades es fan cada vegada més llargues. La Marineta s'ha arribat a oblidar que hagués estat pubilla benestant d'aquell poble de riu avall i fins i tot s'hauria distret que tingués un marit desgraciat que qui sap on havia anat a parar; si un fet no li hagués retret la seva memòria.

Maria, la petita Maria, pujava feble i desnarida. L'extraordinària vivor del seu esperit no estava en proporció amb la debilitat del seu cos. Als cinc anys va notar la seva mare que la nena a la nit saltava del llit com una sonàmbula i resseguia el pis sense despertar-se. Més enllà li van venir els primers atacs d'epilèpsia que de dia en dia foren més freqüents. El metge, extremadament discret, no gosava a preguntar a la Marineta per precisar la causa d'aquell estat anormal de la nena; però va parlar llargament amb la senyora i d'aquesta conversa va sortir una tristíssima deducció. Els dos que conversaven no es van pensar mai que darrera la porta hi havia escoltant la Marineta, plena de suspicàcia per pensar que li amagaven alguna cosa. Quan va sentir les paraules del doctor que resumien tota la con-

versa: "Senyora Rita! Això és l'herència de l'embriac," la Marineta va poder apartar-se tot just del lloc on espiava i, tirant-se sobre un canapè, es va desfer en llàgrimes. Una nova tragèdia l'esperava, d'aquelles que desfan i engrunen el cor d'una mare. ¿Què fora de la seva filleta? ¿Per culpa de qui? Del pare embriac. Però no solament del pare embriac, sinó també de la mare que s'havia casat amb una bena als ulls, que no havia fet cas de les persones que l'advertien, ni del somni estrany amb què la Divina Providència l'havia volguda avisar la vigília del seu prometatge. Aquell bot de vi amb que ballava... Ella ho havia pres tot com una calúmnia perquè no estava capacitada per veure la veritat. Li va costar de pronunciar aquestes paraules: "Déu meu; faci's la vostra voluntat", però les va dir; primerament amb la boca sola, després amb la boca i el cor acceptant aquella pena i aquella tragèdia com una expiació.

El procés de la malaltia de la petita Maria no fou llarg. Durà escassament un any. De mica en mica se li va anar esgarriant l'enteniment, es barallava i no es veia amb qui, fugia i no se sabia de qui, parlava i enlloc no tenia l'interlocutor. A entrada de fosc no se la podia deixar sola. De vegades senyallava amb el dit la foscuria del camp del davant i deia:

— Mare, miri'l, l'he vist, l'he vist. Em fa ganyotes i s'ha amagat.

Pobra bogeta! Traspalsat el cervell, li pararen els atacs epilèptics i li va millorar la salut corporal. Els colors de la cara se li encengueren i hauria estat una bella nena si aquella mirada estranya no hagués estat delatora de la seva folia. Fins aquesta i tot es va anar moderant i regularitzant i prenent el caire d'una monomania. Sovint parlava amb solta i semblava normal; però de sobte els ulls prenien aquella mirada típica de terror i guaitant enllà de la finestra clamava:

— Mare, miri'l, l'he vist! Em fa ganyotes i s'ha amagat.

Si la mare li preguntava:

— ¿Qui has vist, filla meva?

Ella responia:

— ¿Que es pensa que no hi veig? No sóc cega, no. Miri'l, és allà. Em fa ganyotes i s'ha amagat.

— Allà, filleta, no hi ha ningú. Veus? Si és dia clar.

— ¿Què he dit res, mare? Ningú... ningú... Veu? Miri-se'l! S'ha amagat.

Tristíssima herència de l'embriac.

Casa Centenària TRULLS

Fundada l'any 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

Aiguanaf (d'azahar) i totes les altres aigües florals, aigües de co'ònia, violeta, quina (de riquissims perfums). Essències i extractes de flors, plantes, fruites, etc. Loció de PLAN-TES DEL BOSCH (fortificant vegetal del cabell)

Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

Fam

PER R. RUCABADO

En termes econòmics i elegants *fam* s'expressa per *crisi*. Parlàvem de l'apoteosi de la carn com a pronòstic de la fi del món. I fa alguns anys que, en considerar els fenòmens econòmics que es poden esglobar en el terme sintètic *crisi universal*, ens sembla advertir els primers símptomes d'una malaltia que podria ésser la malaltia final del món. L'enrarament fantàstic del treball, en proporcions inòides, i el règim de guerra econòmica, de frontera tancada, que totes les nacions alhora han emprat reservant-se avarament o temorencament el consum i la moneda, i anant a la reducció del comerç internacional fins a l'extrem de poder-se preveure l'anul·lació pràctica de l'intercanvi, ens dóna la idea que la fi de la humanitat podria sobrevenir per la fam universal, que no començaria pas d'una manera diferent dels fenòmens d'ara. La crisi té un terrible fonament psicològic, la por. Un pànic difús, incert; comercial, polític, social, una païra, una malifiança invencible. Si qualsevol causa natural, qualsevol problema social, polític o internacional d'ara, influeix en retracció irresistible que fa cessar alhora el crèdit, el consum, i el treball, quina no seria la influència de la païra mundial en aparèixer en els cels el primer signe de la catàstrofe física, el primer signe del procés final en l'ordre còsmic. Solament Déu sap l'ordre exacte cronològic de les etapes que seguirà l'esdeveniment certíssim i futur de la dissolució universal, esdeveniment que, segons les paraules del Profeta Suprem que és Jesucrist, amo del món, serà presenciat per les generacions vivents. *Et in terra pressura gentium*. Solament Déu sap quina serà la successió i el ritme dels fenòmens extraordinaris i resolutius que han de cancellar l'ordre de la natura, i preparar la mort d'aquesta natura. Però dintre ço que un hom pot judicar, prenent per base l'actual finor de la sensibilitat creditícia, la psicologia exacerbada de la humanitat actual, el primer signe de la catàstrofe còsmica haurà de repercutir en un pànic tan absolut i total i instantani que ha de produir l'atur universal de tot treball, i, per tant, la crisi fulminant de totes les nacions. I la fam abans que el terror, o millor dit, la fam com a primera expressió psicològica i econòmica del terror, ha d'exterminar la humanitat, si Déu no li dóna mitjans artificials de viure per a anar presenciant el paorós desenrotllament de les diverses etapes previstes en la profecia escatològica.

En altres termes, un hom no sap pas ni pot saber com morirà la humanitat dintre del quadre profètic esbossat per la paraula de Jesucrist, paraula que no passarà, i que serà més ferma que el cel i la terra, perquè terra i cel, aquesta terra i aquest cel físic ara visible, passaran. Però sí que hom pot afirmar, i jo no pretenc pas altra cosa, que la humanitat pot morir per esgotament psicològic, i pot morir per fam universal, mort que pot perfectament succeir en menys de trenta dies de no circular queviures.

(Per això — i per altres consideracions — és que nosaltres hem reputat sempre infernal i diabòlica la propaganda de la vaga general, teoria covada en el cervell de Lucifer, que tindria, per objecte, si fos possible, no pas el capgirament social i l'enderroc de la classe burgesa o el seu extermini amb la immediata substitució pel proletariat triomfant, sinó la mort

absoluta i total de la humanitat: burgesos i proletaris, rics i pobres, tots alhora).

És que la humanitat és pobra i és feble, perquè l'home individual és feble i és pobre; és pobre físicament, fisiològicament. Ha de menjar cada quatre o cinc hores del dia, si no es decandiria de pressa, i ha de reposar forces descansant o dormint una part de cada tres parts del dia. Si no es nodreix amb aquesta premura, si no descansa amb aquest ritme infal·liblement emmalalteix i certament morirà dintre d'un temps curt i comptat. Això, aquesta consciència de la paupertat física que ve de la nostra naturalesa mortal, és la base de la fe religiosa i d'una manera especial de la fe cristiana. És la sensació de la dependència humana en mans d'un Ésser superior, en poder del qual està la nostra feblesa, és a dir la nostra vida i la nostra mort. És la base de l'esperit evangèlic de pobresa, de la pobresa ensenyada per Jesucrist, que és el coneixement perfecte de la feblesa nostra i dels nostres germans, i la confiança que només Jesucrist pot donar-nos la força i la vida eterna.

Reconeixer que tots som pobres físicament i fisiològicament, que tots som moralment febles en quant depenem d'Algú que està fora i per damunt nostre, d'Algú, de Jesucrist, únic que ens pot donar una força i una vida més enllà de la natura actual certament moridora i caduca, no es contradiu pas amb la justícia que alguns homes siguin més poderosos, que altres en recursos materials, de la mateixa manera que uns homes són més poderosos que altres en recursos espirituals i morals. Aquesta paradoxa que tots hem de sentir-nos pobres, encara que alguns siguin rics, és possible només per efecte de la gràcia cristiana. El ric cristià no és ric en absolut, sinó que és un *pobre amb diners*. És *pobre d'esperit* encara que tingui cabals copiosos, perquè sentint-se pobre usará aquests cabals necessàriament per ajuda sincera i providència dels altres pobres de menys fortuna. Perquè ell sabrà que físicament és tan pobre com ells, perquè els seus dies estan comptats com els dels seus germans. Perquè no és amo del seu cos ni de la seva vida, (prova: les innúmeres malalties i accidents), i per diners i fortuna i poder de què disposi, depèn, tant com el més dissortat, d'aquell Déu que té en la seva mà la vida i la mort. Aquell ric sabrà que solament unit amb Jesucrist i complint els preceptes de Jesucrist, (el precepte de la caritat en primer terme), podrà aspirar, després de la mort, que és inexorable i certa tant com és incerta l'ocasió, a vida i salut pepètua.

Per això no és inhumà que hi hagi rics, ni és antisocial en cap manera, mentre aquests rics *es sentin pobres*, és a dir, febles, mortals, humils, caritatius i religiosos. Però ço que exaspera i contradiu l'ordre moral i la justícia social és que els rics *es sentin rics*. I els rics *es senten rics* quan són viciosos, egoistes, avars, concupiscents i durs de cor. El ric quan es lliura a la temptació de la riquesa és quan perd de vista que és pobre, quan no es recorda de la seva naturalesa feble i mortal, quan cerca refinaments de menjar i beure, sense pensar que el fet de necessitar aliment i descans revela la seva transcendental impotència i pobresa. Per això el ric que no se sent pobre vol dir que no es coneix a si mateix, que és un cec i un ignorant, amb ceguesa voluntària i amb ignorància culpable.

Jo no dic pas, perquè seria temerari, que si tothom

fou cristià de cor no hi haurien crisis ni necessitats collectives, perquè seria tan absurd com dir que si tothom fos cristià ningú no es moriria o tothom tindria salut perfecta. L'home just, i àdhuc el sant, ha de morir, i està subjecte a les lleis i condicions de la natura humana. Però és cert i veritable que si tothom fos pràcticament cristià les causes de mort es reduirien a les purament naturals, i les manifestacions de la feblesa i la pobresa humanes es reduirien al mínim. Si tots fóssim sants, moriríem, és clar, però es suprimirien les causes de mort per violència alevosa i per crim, les causes de mort per malalties que es diuen *cercades*; es suprimirien totes les causes voluntàries vicioses i culpables de malaltia, d'enfebliment, d'acceleració de la fi humana, i no cal dir que el conflicte magne de la població, amb la castedat de la vida i el celibat vocacional, es regularia d'una manera meravellosament automàtica.

Jo no dic que no hi haguessin crisis en una societat cristiana, però sí que serien les mínimes, i de les més lleugeres conseqüències. La crisi, manifestació de la pobresa i de la limitació de l'home, individualment i col·lectivament considerat, podria ésser la penúria, però no seria llavors certament la misèria i la fam. Però principalment, en una societat veritablement cristiana, aquesta consciència de la feblesa de les pròpies forces tindria un estat col·lectiu també, i es demanaria a Déu ço que ningú no es recorda de demanar-li ara col·lectivament: el pa de cada dia.

En tots els remeis escogitats per gent de dreta (dels laics i ateus i esquerrans ja no cal parlar-ne) per posar fi al greu conflicte de l'at·r universal, de l'existència de milions d'obriers sense feina, (remeis materials, expedienteig, pur arbitriste, i especulacions d'estadista que sap moltes coses i n'ignora moltes més), ningú no s'ha recordat de l'obligació primera del cristià, que segurament és tan virtut i obligació col·lectiva com individual, demanar a Déu el pa de cada dia per als que no el tenen. A còpia de tanta ciència econòmica i de tanta sociologia, àdhuc els bons, àdhuc els cristians i els homes d'esperit s'han materialitzat també, i tot és demanar formes legals, acords internacionals, i altres mesures

que poden a vanes, a estadística i lletra morta, a mera retòrica, perquè també la vanitat científica ha envaït el camp de la gent d'esperit. Penso que una de les funcions de la gent d'esperit, de la gent que creu en Déu amb fe viva, és la de senyalar els límits de la potència humana, demostrar com és de gran la humana feblesa, i ensenyar a aixecar els ulls i el front a l'esfera de la potència i de la providència divina. I reconèixer en Déu ço que pertany a Déu; el suprem govern i administració de la societat humana.

Per això jo faria ço que no he vist en cap congrés, assemblea, ni reunió legislativa de les posades per al remei de la crisi de treball: demanar a Déu el pa i el treball, com es demana la pluja. Davant dels terribles problemes econòmics i socials em sembla que cristianament només pot admetre's una actitud, que s'exerceix en dues activitats concordades, simultànies i lligades l'una amb l'altra. Primer: Complir la llei de Déu i, per tant, treure tota causa artificial voluntària i culpable de les que directament o indirecta fomenten la misèria i les crisis. Segon: Demanar a Déu que hi faci més que nosaltres, i que resolgui Ell el misteri i obri el camí i faci davallar de l'esfera de les causalitats arcanes, (esferes desconegudes, incertes i passatgeres com els núvols) la pluja fecunda que no està en poder dels homes provocar, la pluja benèfica, pluja de feina i de treball, pluja de pa per a les multituds en fretura.

Si la temença d'una guerra internacional ha fet commoure l'Església en una suprema actitud de pregària, provocant les insòlites jornades de les misses de Lourdes, emocionadora clausura de l'Any Sant, per a fer violència al Cel, segons la paraula pontifícia, ¿per què no s'uneix l'Església en una pregària universal per a la solució de la terrible crisi econòmica que és universal també, per a la solució del conflicte tràgic, cada dia creixent, plaga mundial, dels obrers sense feina? Jo crec sincerament, i sincerament ho escric, que hem de demanar feina del cel, que hem de demanar el pa amb la mateixa humilitat amb què demanem el benefici inaccessible i vital, de la pluja.

OSTRAINA

Laboratori: **Casa Santiveri, S. A.**

El millor reconstituent orgànic. Preparat amb la part califa de l'ostra. **RIC EN FOSFATS.** Especial per als vells i nens i molt eficaç en la neurastenia cerebral, anèmia, tuberculosi i malalties dels ossos.

Call, 22.- Balmes, 5 - Trafalgar, 7 - Mallorca, 247

COMPANYIA TRASMEDITERRÀNIA

Serveis regulars entre tots els ports de la Península i els de Balears, Canàries, Marroc i territoris espanyols del Golf de Guinea (Fernando Póo)

Servei ràpid setmanal de gran luxe Barcelona - Cadix - Canàries

(sortida els dissabtes de Barcelona) prestat per les motonaus "Villa de Madrid" i "Ciudad de Sevilla"

De Barcelona a Palma, cada dia a les 21 h. (excepte els diumenges).

De Barcelona a Mahó, dimecres i divendres a les 19 h.

De Barcelona a Alcúdia i Mahó, diumenges a les 19 h.

De Barcelona a Eivissa, dilluns a les 18 h.

De Barcelona a València, dilluns i dijous a les 20 h.

De Barcelona a Alacant i Oran, tots els diumenges a les 8 h.

De Màlaga a Melilla, cada dia a les 20 h.

D'Algecires a Ceuta, dues vegades al dia, a les 7 i a les 15 h.

D'Algecires a Tànger, cada dia a les 14 h.

De Cadix a Canàries, dilluns i dijous a les 15 h.

De Cadix a Larache, els dies 1, 5, 10, 15, 20, 25 de cada mes a les 21 h.

De Barcelona amb escala als ports de la Mediterrània per a Santa Isabel (Fernando Póo) i territoris del continent el dia 17 de cada mes.

BARCELONA: Via Laietana, 2 — *Agències en tots els ports* — **MADRID:** Paseo de la Castellana, 14

Aspectes

El corporativisme a la Setmana Social d'Angers

La Setmana Social és a França una veritable Universitat popular, però no tan popular que els seus ensenyaments no puguin ésser inclosos en tractats d'alta i ben meditada sociologia. Cada vegada que es reuneix — la darrera setmana de juliol — tracta un tema monogràfic; i es pot dir que l'esgota materialment, ja que quinze o vint lliçons científiques sobre el mateix tema n'abasten tots els aspectes i tots els caires.

A més, la Setmana Social és posada a l'abast de totes les intelligències i els temes hi són tractats, no pas de cara a la ciència especulativa, sinó de cara a la vida pràctica i real de cada moment històric.

Així ha passat ara amb el Corporativisme, aquesta qüestió que avui apassiona els esperits i que rep cada dia noves adhesions individuals i col·lectives i intenta cercar posicions en el món de la realitat. És ja un fet que supera totes les il·lusions; i d'ençà de la guerra el Corporativisme s'endevina com la ciència de l'esdevenidor pel que respecta a l'organització social i fins a l'organització política — com a conseqüència de la primera — dels pobles.

La Setmana Social d'Angers, amb aquell perfecte equilibri propi dels pensadors francesos, ha sabut lligar les derivacions del liberalisme econòmic ancestral amb les exigències de l'organització més rigorosa, i s'ha pronunciat, seguint la vella fórmula del catolicisme social, per la Corporació forçosa però integrada per organitzacions professionals lliures, pels sindicats, segons les diferents ideologies i maneres de veure els problemes econòmics i socials. Ha discriminat també perfectament i amb gran lucidesa l'aspecte del que s'ha anomenat corporativisme en alguns Estats moderns i que ha nascut sota sistemes dictatorials no gens agradosos als esperits lliures, i el que constitueix el Corporativisme entès com a tendència cap a l'organització professional estricta i que no té res a veure, naturalment, amb aquells sistemes político-dictatorials. Ni les organitzacions del feixisme, fundades damunt d'una dictadura política, ni menys les organitzacions alemanyes, fundades, pitjor encara, damunt d'una tirania d'Estat, han merescut les simpaties dels setmaners d'Angers, com no han conquerit generalment les de cap escola ni sector catòlics. Solament l'organització professional a base d'esperit lliure i de professió lliurement entesa i professada poden constituir la veritable deu del corporativisme que, cada dia més, es va mostrant com el sistema de nova integració de la vida professional en la societat.

Saludem joiosament la Setmana Social d'Angers, reunida a la Universitat catòlica lliure fundada pel gran Monsenyor Freppel, i esperem que el volum de

les seves lliçons constitueixi el primer, més complet i més harmònic manual de la veritable ciència corporativa entesa des del punt de vista cristià i com reflex clar i categòric dels ensenyaments altíssims de la "Quadragesimo anno", cada dia més ben compresa i cada dia més fructífera en conseqüències socials insospitades al principi.

El salari familiar

L'actual Ministre de Treball ens ha fet arribar per la premsa la nova agradable que està preparant un projecte de llei establint el sistema del salari familiar, d'acord amb els principis cristians del partit a què pertany el Conseller. Ha dit textualment: "Preparo amb gran il·lusió una llei de salari vital, familiar i de participació en els beneficis. El primer serà fixat en un mínim després d'estudiar les condicions d'existència dels obrers de cada localitat i d'escollar el dictamen dels metges. El salari familiar haurà d'implantar-se mitjançant Caixes de compensació voluntàries — puix que la situació actual de la nostra indústria no permet donar-los caràcter d'obligatorietat — però fortament estimulades pel Poder públic, amb aportacions similars a les que realitzin patrons i obrers".

El programa és clar i net; salari familiar, no pas amb caràcter particular, sinó mitjançant Caixes de compensació, única manera com pot existir i es pot sostenir i resulta just; i establiment d'aquest salari familiar amb caràcter voluntari, ja que ni es pot imposar obligatòriament ni és prudent fer-ho de moment fins i tant que els resultats l'hagin acreditat com a institució voluntària, però amb una llibertat fortament estimulada per l'Estat.

Els estímuls de l'Estat en un país d'esperit social petit com el nostre no són sempre eficaços. Que ho digui, en tot cas, la Caixa contra l'atur forçós, que, procurant forts avantatges per a les entitats que tinguessin establerta la dita assegurança voluntària, ha tingut un èxit ben petit. Però entenem que, tot i la dificultat indicada, no hi ha, de moment, altre camí per arribar on voldríem, tant per l'estat de crisi de moltes branques de la nostra producció com perquè aquell mateix esperit social petit no permet gran cosa més que fer un assaig per procurar que davant el seu resultat l'esperit social creixi i es formi amb aquella amplitud que tots desitjàvem i voldríem veure.

**Aquest número ha passat
per la censura**

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

L'Homenatge al P. Gabriel Palau, S. J.

(Continuació)

He aquí cómo se expresaba el mismo P. Palau en uno de sus mejores folletos que Aznar califica de "folleto luminoso, escrito por una pluma experta":

"¿Qué pretende en primer término la "Acción Social Popular?" Formar hombres conscientes de sus deberes sociales, civiles, morales y religiosos; adiestrar para la acción social, individual y organizada; aunar elementos activos y fomentar y ordenar esfuerzos personales y colectivos en el terreno católico-social; promover instituciones y empresas sociales de todo género; trabajar entre las clases; dignificar y elevar a los trabajadores, excitar y sostener un movimiento general de actuación del orden social cristiano, civilizador y promotor de todos los intereses legítimos, dentro de la esfera de la actividad católico-social".

Cuán acertado fuera el punto de vista del P. Palau acerca de la mentalidad de la masa obrera española, los acontecimientos de estos últimos años lo han evidenciado plenamente.

Expuesto sobriamente y bien meditado el plan de que se pensaba hacer por la cultura social popular, púsose todo en manos de los tres Emmos. Cardenales Merry del Val (Secretario de Estado), Vives y Tutó, y Casañas, Obispo entonces de Barcelona, el cual fué a Roma y trató el asunto con el que había de ser Nuncio de Su Santidad en España.

Como quiera que una de las principales dificultades que luego surgieron contra la A. S. P., fué el haber establecido su sede central en Barcelona, podemos afirmar — fundándonos en los datos que aparecen en dicho Archivo — que todos los precitados, fueron de parecer que la obra debía fundarse en la turbulenta ciudad Condal por ser el terreno más abonado para ella.

Otras dificultades, como es natural tratándose de obra de tal magnitud, surgieron durante sus primeros años. A ellas aluden veladamente los Emmos. Cardenales Merry del Val, Secretario de Estado y Guisasola, Arzobispo de Toledo, en sendas cartas dirigidas al P. Palau. Dice la de Su Eminencia el Cardenal Merry del Val:

"Con mucha satisfacción he visto por su carta del 10 del corriente el empeño que pone V. P. en extender y adaptar a los católicos españoles las normas de conducta que el Padre Santo ha trazado para la acción católica en Italia. Su Santidad, infor-

mado por mí de los propósitos que V. P. manifiesta en su citada carta, ha elogiado el celo de V. P., tanto más cuanto ahora se halla presente en Roma el Emmo. Sr. Cardenal, Obispo de Barcelona, que ha confirmado la importancia del fin que se propone... Roma, 23 Abril de 1907."

La del Emmo. Sr. Cardenal Guisasola es del tenor siguiente:

"Mi venerable Padre y distinguido amigo: Con singular complacencia me entero, por su grata de 30 del mes anterior, de estar próxima la fecha en que, cumpliendo lo ordenado por los estatutos de la A. S. P., de la cual es V. R. digno Director general, ha de celebrarse la acostumbrada reunión de todos los honorables miembros del Directorio para el examen anual de lo actuado por Obra tan importante, en orden a los nobilísimos fines a que responde, y para los acuerdos que por ventura conviniere adoptar respecto a la buena marcha de la misma.

Invítame V. R. atentamente con tal motivo y con la representación que le compete del propio Directorio, a que le manifieste mi impresión relativa al contenido de esta benemérita Asociación y a la manera en que se viene desenvolviendo dentro de su peculiar organización bajo la obediencia de su Prelado diocesano; y me es gratísimo, en este punto, expresar a V. R. el vivo interés que esa Obra me ha merecido siempre por su orientación hacia el bien general de la sociedad y de las clases populares, no menos que por los resultados naturales de tamaña empresa; por lo cual, tengo sumo gusto en significar expresivamente a V. R. y al Directorio, no sólo la honda y sincera admiración con que contemplo la labor hasta aquí realizada, sino también las halagüeñas esperanzas que respecto de ella acaricio para lo porvenir, principalmente por el ejemplo que ofrece a otras obras similares con su organización vigorosa y su actuación para la común aspiración de una restauración católico-social en nuestra patria.

Sírvase V. R. aceptar mi más distinguido y afectuoso saludo, extensivo a todos los dignos miembros del Directorio y socios de la A. S. P., y tenerme siempre por su más atento, s. s. y Capellán que le bendice,

EL CARD. GUISASOLA Y MENEDEZ

Toledo, 4 de Febrero de 1915."

(Seguirá)

E. IMBIERT
PLANXES PERFORADES
 DE TOTA MENA
 FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"

VIA LAIETANA 38
 TELEFON 24842=BARCELONA

Cerebrino Mandri

Es cosa de casa i que ha traspasat les fronteres d'Espanya. El CEREBRINO MANDRI contra el dolor és de tot el conegut, bo i millor.

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 277 - Entrada Laboratori, Passatge Claris, 2.ª porta a mà dreta - BARCELONA

La dominació dels pobles

PER J. CIVERA I SORMANI

La possibilitat que Itàlia declari la guerra a Abissínia fa estremir la gent de tot el món. En els primers moments les guerres són engrescadores perquè ens enlluerna el flamareig de les banderes i el brill de les espases; però quan la mort aleteja davant els camps de batalla, ens donem compte de les crueltats que cometem els homes quan no es recorden que són germans.

És endebedades, però, que fem vibrar les cordes de la lira del sentiment per eternir els homes, perquè les guerres tal com estan constituïts els pobles són inevitables. Adhuc els homes més pacífics quan senten vibrar els clarins del patriotisme es llancen a la lluita amb un gran entusiasme. La vida és més forta que les teories i els doctrinarismes. Un home patriota mai no pregunta quan sorgeix un conflicte amb un altre poble si les reclamacions són justes o injustes. Amb un gran entusiasme es col·loca al costat dels seus germans de raça. El patriotisme és un sentiment que no es pot definir. És tan intens que no us doneu compte del que feu. Quan vibra el sentiment patriòtic no us atureu pas a reflexionar, perquè en aquells moments no sentireu la veu del seny i la raó.

És possible trobar un home fred i reflexiu que no perdi la serenitat en els moments de perill, però no exigiu aquesta fredor a la collectivitat. La multitud mai no és moguda pel seny i la raó, sinó per les passions desbriades. No perdem, doncs, el temps demanant a les multituds que reflexionin i esdevinguin assenyades.

Amb motiu de l'actitud d'Itàlia, els diaris esquerrans i altres que no ho són declaradament, han emprès una campanya a favor d'Abissínia. És curiosa l'actitud d'aquests diaris. La majoria de la premsa gràfica, segurament per a cultivar la nota pintoresca, ha publicat extenses informacions obertament favorables als abissinis.

No compremem aquestes simpaties. Trobaríem més natural que es decantessin a favor d'Itàlia, que és un poble que té una tradició gloriosa, que no pas a favor d'un poble tenebrós com Abissínia. ¿Us plauria més l'enfonsada d'un poble llatí que té una història brillantíssima, que la caiguda d'un poble que viu encara al marge de la civilització?

Algú potser objectarà que no és possible decantar-se a favor d'Itàlia, perquè està sotmesa a la dictadura d'un home. No som pas suspectes en aquesta matèria, perquè sempre hem combatut el feixisme que tendeix a l'anul·lació de la personalitat de l'home; però ningú no pot negar que Mussolini, malgrat els errors que hagi pogut cometre, ha aconseguit el ressorgiment d'Itàlia. Si no s'hagués llançat a la lluita, el poble italià hauria caigut a les mans dels comunistes.

Admetem que no podem defensar Itàlia perquè és feixista. Els qui tenen aquests escrúpols podrien dir-nos què passa a Abissínia. ¿És que en aquelles terres ha triomfat la democràcia, i no existeix la tirania? Tothom sap que a Abissínia encara hi ha esclavitud. Els pobres no tenen cap valor social. El Negus que és anomenat "Rei de Reis" disposa de

la vida dels seus súbdits. ¿Creieu que hi ha justícia en aquelles terres? Pregunteu als qui han viscut a Abissínia com són les presons, dins les quals són reclosos els qui es declaren enemics del negus. Són unes presons immundes, sense llum ni aire, on els pobres condemnats sucumbeixen al cap de poc temps. A més a més d'estar privats d'aire i de llum, han de suportar el pes de feixugues cadenes.

Una revista francesa publica una informació d'un escriptor que ha visitat Abissínia. Segons aquest escriptor, el fill d'un personatge que lluitava per una causa justa, fou enganyat pels emissaris del Negus. El jove guerrer, creient que eren sinceres les promeses dels emissaris, abandonà la lluita. Al cap de pocs dies era conduït secretament a una presó tenebrosa. Els ferros que li oprimien les cames tenien un clau que a poc a poc li anava penetrant dins de la carn. Quan les ferides eren greus i es produïa la gangrena fou indultat. El metge del Negus li va amputar les dues cames per a salvar-lo de la mort. Heus ací una manera ben original d'inutilitzar l'adversari. L'alludit escriptor francès assegura que aquest fet és veritat.

Nosaltres no afirmem ni neguem, perquè no tenim elements de judici, però hem de suposar que és certa una acusació tan greu.

¿És aquesta la civilització que defensen els nostres esquerrans? Sempre hem defensat i seguirem defensant la llibertat dels pobles; ¿però volem dir que els pobles incivilitzats tenen el dret de seguir vivint al marge de la civilització? En els pobles on predomina encara la barbàrie, l'home té constantment damunt d'ell la dalla de la mort. Es cometem crueltats que no serien comeses si existís la tutela d'un poble civilitzat. L'home de la selva té dret a viure com els altres homes, però no pot devorar els seus germans.

Anglaterra té sota el seu domini una diversitat de pobles. Si abandonés l'Índia esclatarien lluites sagnants. Són els anglesos els qui sostenen el braç armat dels qui voldrien destruir l'adversari. A l'Índia, com és sabut, no existeix gaire bona harmonia, dintre els sectaris de les diverses religions que són practicades en aquella terra. Els anglesos han aconseguit bandejar de l'Índia diverses supersticions que causaven grans estralls entre la gent del país.

¿Pot negar algú l'obra civilitzadora que ha realitzat Anglaterra en totes les terres on ha enarborat la seva gloriosa bandera?

No és possible dominar un país civilitzat, perquè a la curta o a la llarga els dominadors són vençuts. Els pobles cultes que tenen una història brillant i gloriosa, de moment podran ésser dominats per un poble que té més força que ells, però tingueu la seguretat que sabran trencar les cadenes que els oprimeixen. Els pobles que no estan encara civilitzats i no poden amb llurs pròpies forces seguir el camí de la civilització i del progrés, han d'agrair la intervenció de les races fortes i cultes que enarboren una bandera gloriosa. Quan tinguin una cultura pròpia podran emancipar-se. Anglaterra podrà seguir mantenint la seva civilització en els pobles damunt dels quals exerceix la seva sobirania, mentre no tinguin una civilització pròpia; però quan esdevinguin cultes s'esmunyiran de les seves mans.

S'enganyen els qui creuen que és la força la que domina els pobles. Els qui s'imposen és perquè tenen una cultura superior als pobles dominats.

Moviment catòlic

Un convertit. — Un destacat lliurepensador i comunista de Montreal, per nom Pilon, famós pels seus atacs a l'Església Catòlica i condemnat a presó pels seus extremismes, declarava en una gran assemblea que ell s'havia convertit al cristianisme i que havia entrat a l'Església catòlica. Un pare franciscà que, temps enrera, havia tingut amb Pilon una pública controvèrsia sobre l'existència de Déu, presentava el nou convertit a l'assemblea.

El Catolicisme i el tercer Reich. — Perquè no es digui que en parlar del moviment nacionalsocialista alemany en les seves relacions amb l'Església catòlica parlem en sentit partidista, volem transcriure avui uns fragments d'un article de "la Vie Catholique" publicat per August Wast.

Un observador estranger, en parlar de la lluita del nacionalsocialisme contra l'Església Catòlica, ens deia fa poc: és una guerra en tota forma, una guerra de trinxeres.

Després de l'incident del bisbe de Münster amb Rosenberg, l'educador de l'estat nazi, la guerra és franca i descoberta.

Els fets principals que han conduït a aquesta guerra, són: la presentació d'una nota de protesta del Nunci de S. S. per la violació del Concordat, una circular de Goering on s'ordena a les autoritats que castiguin severament com en temps de Bismarck; l'aplicació als catòlics de penes dictades contra els comunistes, els càstigs a la clerecia que *abusa* de la sagrada càtedra, la prohibició feta a les joventuts catòliques de desfilar pels carrers i de portar insignies.

La resposta dels catòlics ha estat una sola: llegir en totes les esglésies del Reich l'article de l'*Osservatore Romano* on es protesta de les violacions del concordat.

Mai com en aquest dia les esglésies no han estat plenes, i la lectura ha produït una impressió enorme damunt els esperits que no estaven informats sobre els esdeveniments referents a la vida catòlica.

Cop d'efecte teatral: l'endemà el ministre de cultes prenia unes tres setmanes de vacances per preparar-se millor a respondre al cop rebut; el vertader fonament, però, radica en la resistència que feren a la persecució el ministre de finances i el ministre de la guerra. El primer tem que aquestes persecucions contribueixin a pertorbar la vida econòmica del Reich, molt complicada per cert, i el segon té por a possibles complicacions donada la composició heterogènia de la Reichswehr. I Ribentropp sap les dificultats que haurà de superar en les seves negociacions prop de Laval si no vol fracassar sorollosament.

Els grans camps de la persecució són Goebbels i Goering, un d'ells antic catòlic. Goering sent al voltant seu el descrèdit per no haver realitzat les promeses fetes als nazis extremistes, pel malestar creixent degut a la puja de preus, baixa de jornals i per la difícil situació financiera que es voldria dissimular perseguint jueus i catòlics.

La nova actuació ha estat decidida en un dels darrers consells de ministres a la preparació de la qual Goebbels ha treballat d'una manera especial.

El general de la policia, Delüge, va fer un viatge d'enquesta per tot el país, el resultat de la qual fou un informe en què es diu que l'activitat dels catòlics de Renània i de Westfàlia és considerada com a singularment perillosa.

Basant-se en certs documents, els dos susdits ministres insistiren per anar a una nova onada de terror; Schacht i Blomberg s'hi oposaren, com també el ministre d'Estat Neurath. Es decidí per majoria el "Kulturkampf" si bé s'espera la paraula definitiva del cabdill.

No cal fer-se il·lusions: es pot evitar que la lluita sigui sagnant, però la lluita vindrà.

El concordat segurament no serà pas denunciat, però la tàctica nazi consisteix a violar no la lletra, sinó l'esperit dels tractats refusant les responsabilitats.

Frick ha dit: "El confessionalisme ha de desaparèixer de la vida pública d'Alemanya", "els catòlics han de sotmetre's o han d'ésser tractats com els jueus o els marxistes."

Buscant que sigui Roma la que tregui les conseqüències jurídiques d'aquesta situació, volent obligar-la a la guerra, volen poder acusar el Vaticà com a pertorbador de la pau interior. Goebbels i Goering, falsejant les posicions, es queixen que la clerecia i les organitzacions catòliques han faltat al concordat i que s'immiscueixen en afers polítics. És la culpa del llop i de l'anyell que es repeteix una vegada més.

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per A. GRIERA

Aquesta obra apareixerà en volums d'unes 300 pàgines; l'obra farà uns deu volums, i es publicarà a raó de quatre volums per any. El preu de cada volum serà d'unes 30 pessetes

El primer volum consta de 342 pàgines, i comprèn els mots *A-Azoïcs*. Acaba de publicar-se i s'ha posat a la venda al preu de 30 pessetes

Edicions de Catalunya Social
Pi, 12 - BARCELONA

El programa dels ateïstes espanyols. — Durant el bienni primer del règim republicà espanyol sempre vam tenir la sensació que els ateïstes militants espanyols i sobretot catalans tenien un control absolut sobre les activitats dels governs de Madrid i de Barcelona. Fins tenim la sensació que alguns senyors, que volen passar per gent catòlica, actuaven en les corporacions al so i a les ordres de l'ateïisme.

La premsa catòlica estrangera situada en un pla superior, la qual veu amb claretat els camins que segueixen les diverses ideologies del nostre país, si d'una banda valora degudament la gran obra de renovació catòlica social portada per Acció Popular des del govern i des d'abaix, per altra banda assenyala els perills dels elements dissolvents i les llurs maquinacions. El periòdic suís "Neuen Volk" publica en el número del 29 del passat juny un article sobre el programa i l'organització de l'Acció dels comunistes espanyols dependents dels comitès de Moscú.

Pel desembre de 1932 es va fundar a Espanya la Lliga dels sense Déu i de seguida va publicar el full "Sin D'ios" com publica "Pan". Aquesta lliga es va articular amb la Lliga de lliurepensadors que tenia delegacions a la majoria de les poblacions d'Espanya i així era relligada amb la central dels sense Déu de Moscú. El programa de la Lliga dels sense Déu comprenia 25 punts: Separació total de l'Església i de l'Estat; allunyament de la influència de l'Església a l'escola; supressió de l'ambaixada del Vaticà; expulsió del Nunci d'Espanya; dissolució de les ordres i de les congregacions religioses; confiscació dels béns dels convents; supressió del pressupost del culte i clerecia; plebiscit a les parròquies sobre el destí a donar a les esglésies i cases rectorals; prohibició de tota ensenyança religiosa a les escoles; supressió de la clerecia castrense i de presons; supressió del personal religiós dels hospitals i prohibició de l'entrada als sacerdots a aquests hospitals per a visitar els malalts; propagació del divorci per mitjà de processos ràpids i gratuïts; prohibició d'administrar el baptisme i la comunió a persones menors de 19 anys; prohibició de l'enterrament catòlic si no hi ha una declaració notarial adient i feta en testament; prohibició de les captes per fins religiosos i supressió de les processons; persecució de tota manifestació religiosa en la vida pública de l'Estat.

Els mitjans de proselitisme de què es valia la Lliga eren múltiples i diferents: tenia una impremta magnífica per l'edició de fulletons de propaganda i un fitxer de socis, adherents i simpatitzants perfectes. Encara hi havia un comitè comunista per al teatre que sota l'abric de cercar objectius purament artístics havia de dominar el teatre burgès.

El cinema també havia estat posat a la disposició de l'acció i propaganda dels sense Déu.

I cal pensar que el moviment dels homes sense Déu d'Espanya no ha pas parat la seva activitat, ni la seva propaganda.

Els catòlics ens adormim. Hem viscut la realització de la quasi totalitat del programa dels homes sense Déu. I coneixem i vivim entre els polítics, intel·lectuals i artistes execrables que han estat i són els instruments dels sense Déu russos.

Els catòlics mai no podem oblidar els noms d'aquells que van votar l'article 26 de la Constitució. Ni un catòlic no pot col·laborar amb els *antirevisionistes*.

Els catòlics han de perdonar, però han de retenir els noms d'aquells homes que han destruït biblioteques i laboratoris i han col·laborat a la dissolució de la Companyia de Jesús i a la confiscació dels seus béns.

Tampoc poden oblidar els catòlics els homes i els partits que votaven la llei del divorci i han de prendre nota d'aquells grups que es constitueixen en advocats llurs.

No podem oblidar tampoc aquelles organitzacions que ens van obsequiar, durant el bienni, amb exposicions del nu, ni aquells literats que per una banda diuen *Senyor!*, *Senyor!*, i per l'altra banda han escrit comèdies en les quals la immoralitat i la indecència han estat glorificades.

I els catòlics han de saber que hi ha centenars de mestres de primera i de segona ensenyança a ateus, emboscats per la selva de la burocràcia, que encara avui fan propaganda dissolvent.

L'error fonamental del nostre catolicisme ha estat la "conlleuància", el voler guardar una aparença de tolerància mal entesa que ha servit perquè la gent esquerrana pogués impunement prendre totes les posicions i, en canvi, els catòlics militants fossin perseguits per tal com no sabien el que era "convivència".

L'època de les confusions ha acabat; l'home públic es deu en la vida pública i en la vida privada a la ideologia que professa. Ha passat el temps d'aquella política confusionària que reclamava els sufragis de la gent que va a missa i que, a la vegada, actuava d'amagat en les sectes secretes.

Així com la ideologia liberal engendradora d'aquests procediments ha fracassat, així són excèntriques una política o una actuació personal que per una banda reclamen tot el suport del catolicisme i per l'altra refusen la confessionalitat. El món no està per mitges tintes.

A Catalunya, com arreu d'Espanya, hi ha una ideologia que agermana, constructiva, creadora de civilització i de cultura. És la idea catòlica que informa el pensar de les nostres joventuts, que dirigeix els homes socials de la pagesia i de ciutat; és el ferment que ha de donar vida i ha de contagiar les grans masses populars.

BIOSER FORTIFICA

Sobre la passió d'Oberammergau, les representacions sacres y les pelegrinacions catòliques

Lletra de mon amich Simplicio Bonafé.

Tinch un amich que, considerat de per sí, val totes les pesetes; ara que posat en societat jo no sé si les pesetes resultarien del encuny corrent, y tot y ésser de bona llei les hi acceptarien. És un ingenuu, comparat ab los demés potser massa; sa consciència se desplega en una sola superfície; no té una manera de sentir pera ell, una altra pera l'amich y una altra pel desconegut; es una consciència sense perspectiva, que tot hi es en lo primer plà. Regula totes ses accions segons la llei de Deu y l'exemple de la naturalesa. No es naturista perque es més filòsof y sap que després del pecat original los homens han d'anar vestits, y també que'ls banys de sol molt sovint donen refredats y tuberculosi. Son naturisme, es a dir, sa conformitat ab les lleys naturals, es molt més trascendent. Així, perque es més sà, viu a fora, en un castell pirenench, voltat de boscos, herencia dels seus avis; perque'l vi no li enterboleixi'l cap ni li afexugui la digestió, es ayguader, perque la vista se li conservi se lleva ab lo sol y s'en va al lit ab la fosca; com sia que la barba persisteix en sortir sola se la dexa creixer, fent en aquest punt la observació que no compren com poden ésser titllades les dones de presumides pel fet de tenyir-se los cabells, per exemple quan molta més presumció implica tallar continuament y de soca arrel ço que la natura vol que crexi, que no pas tenyirho.

Té aquest bon amich meti una biblioteca magnífica, qualificatiu que no vol dir que sia copiosa, sino al contrari qu'es reduhida y triada; obres sanitoses, de les mellors de les literatures castellana y catalana (Cervantes, Santa Teresa, Valera, Pereda, Metge, Mossen Cinto, Torras y Bages, etc.) reposen en llurs llocs, sens la mala companyia de diccionaris normatius, cotilles gramaticals, etc. Pera ell lo llenguatge es dó de Deu, y si parla com pensa, també escriu com parla. Com se pot comprendre sa sanitat primitiva no li embarga que sia ben instruït, que li plagui la música clàssica, que sent per radio (ell no va may a cap lloch tancat ahont l'ayre resulti viciat per l'agombolament de persones; y així no posa los peus en cap teatre ni cine, vá en auto y no en tren, y oheix missa dematinet perque no hi ha gayre gent, y no concorre als temples del nostre país a les tardes d'hivern perque hi fa massa fret y massa ayre, que s'extasii enfront les grans obres historiquies y arquitectoniques que té reproduhides, y que s'enlayri sovint, quan tresca per la solitud dels cims, en contemplacions pregonas que tenen quelcom de místich y quelcom de sentimental.

Conegut lo nostre home, se compendrà que ses lletres sien pera mi, ciutadà intoxicat, cosa semblant a una llesca de pa de pagés, ben amanida ab tomatech, desvetlladora de la sabor pura, a aquells qui fòrsats de nodrirse ab conserves y suchs compostos, no han oblidat però lo tast fresch y simple. M'agrada conèixer ses opinions que si aci a Barcelona no es prudent divulgar, no es pas perque no sien bones, sino perque en una atmòsfera humida y

convencional una corrent d'ayre oxigenat també pot produhir malalties. Ses lletres son molt irregulars; a voltes un petit esdeveniment que llegex en la premsa, li causa una reacció y li determina un escrit magistral, dintre de la seva manera de pensar y expressarse; a voltes, coses tan sonades com lo conflicte italo-assiri o los sermons del P. Laburu, no'l treuen del seu mutisme habitual. Ara n'acabo de rebre una, ab tan poch fonament que jo crech que la nova sobre que's basa es falsa, y escrita ab tan poch plà que d'un punt s'en va a un altre; emperò, es bella mostra de son estil, y toca algunes matèries, sobre les que jo no sé si està o no equivocant, pero a mi me fan pensar bona cosa. Com que'm sembla qu'a molts llegidors casi esdevindrà lo mateix me soch decidit a publicarla.

Castell de Querauba, 10 d'agost de 1935.

En Alfons Par. (Mon amich considera que no hi ha dret a matar l'article personal).

Barcelona

"Estimat amich: ¿no has llegida la nova de que per ordre dels nazis no s'executarà més a Oberammergau la passió y de que, en cambi, se representarà una obra antisemita, lo protagonista de la qual serà l'actor qui feya lo paper de Jesús? No sé si es veritat; pero si no ho es, jo crech que merexeria serho; mes ben dit, crech qu'en lo fons les coses ja son així y en conseqüència son més veritat que si esdevinguessin. Son veritats immnents.

"Vull dir, que no es possible que'ls pagesos d'aquell poble representin durant tot un estiu periòdicament, ab unció religiosa lo sublim drama de la nostra Redempció. Quan ningú de fora no'ls anava a veure, s'ho feyen entre ells y no's refiava lo poble d'aytal font d'ingressos, ells reproduhien una tradició fermament arrelada, y no hi veyan més, qu'una pràctica pietosa qu' havien heretat, exactament com los autos sacramentals del día de Corpus en terres castellanes; pero ni en aquest ni en aquella ningú hi anava a cercar més qu'una festa popular en llahor de nostra religió, no eren cerimonies propiament relligioses, ni motius de romiatge.

"Vegí's en aquest punt quant avantatge no porten a Oberammergau los autos religiosos castellans. En llur bon temps, abans que, despres de Calderón, se corrompessin, lo tema de la sagrada biblia, sempre era introduhit alegoricament; discretament celat ab paràboles humanes se donava a entendre l'argument diví, y adhuch en los autos sacramentals en que era forçós llohar lo santíssim Sacrament açò se reservava pera'l final y sens que'l publich vegés altra cosa qu'una pintura emblemática a la qual s'adreçaven bellíssimes esparses. Jamay se'ls hauria ocorregut an aquells assenyats "ingenios" representar la crucifixió al viu, o com si fos al viu, y quan començaren a notar-se alguns mals penjants, la Inquisició (aquesta Inquisició espanyola blasmada tan a tort, ben al revés de les anglesa, francesa y alemanya, a les que ningú no retreu llurs crims) aconsellà y lo Rey prohibí la representació d'"autos".

"¿Ara bé, com se pot comparar la comedia, encara que sia mística, d'Oberammergau, ab la exuberancia esplendida d'aquelles parábols escéniques imaginades per poetes d'inspiració meravellosa y fé acrisolada? En los "autos" no s'enganyava a ningú, perquè eren fets per comedians d'ofici y en los teatres acostumats; los espectadors fruhien la matexa mena de sentiment artístich-religiós (encara qui de més intensitat mística) qu' ara quan ohim una missa de Bach o lo "Parsifal" de Wagner. No pretenien més. En lo poble alamaný se comença pera fer creure que'ls actors son aficionats y que son més purs y espontanis que'ls professionals, lo qual podia ésser axís molts anys enrera, pero avuy resta desmentit per lo mateix que d'ells compten y pel nombre continuat de representacions que donen. Diuen de tots que tracten llur fesomia durant l'hivern, adopten lo taranná, s'acostumen al posat, fan los gests y s'habituen a la parla de llurs respectius papers, los quals repetits y repetits cauén de plé dins la consideració artística y donen a llurs actors lo caracter oficial de còmichs, tant com ho puguin ésser los altres. ¿Que per ço com executen papers que'ls escanen y los assagen molt, ho fan molt rebé y donen una sensació de misticisme ver? P'tjor, puix vol dir que son uns grans professionals. No'm lleu d'acquirirne noves, pero donch per fet qu'algun d'ells ja deu correr pels teatres d'aquest mon de Deu. Y la referencia a la funció antisemita ho prova; crech que si'ls nazis ho imposen la farán.

"A més, és molt perillós que tot un poble s'hagi acostumat als ingressos periodíchs d'aytals representacions. Los diners son com l'oli que tot ho taca. Suposant en la bona fè dels actors (que jo may creuré que cap catolich conscient gosi encarnar les figures de Jesucrist y de la Mare de Deu en los trascendentals moments de la Passió), darrera d'ells hi ha d'haver necessariament un tinglado administratiu (tramoyistes, musichs, fondístes, ferroviaris, agències de viatges, escriptors, propagandistes, impremta, dibuxants, etc.) que solsament cerca'l llogre, y que tant se n'hi en dona de l'esperit y significança de la festa.

"¿Y com s'explica qu' avuy que'l mon cerca adalera novetats artístiques, y per açò s'omple l'auditori d'Oberammergau y no pas per esperit de fè, los espanyols no haguem organísat grans festivals anyals pera la representació exclusiva dels autos de Lope y Calderón? Cap teatre del mon pot presentar res parió; lo darrer poeta en aytals obres excellí y ne té diverses d'un interés humá tan considerable que ben traduhides se representen encara avuy a Alemany en repertoris corrents. ¿Quin relleu no adquiririen en series *ad hoc*, muntades a Salamanca, o en alguna ciutat vella castellana, y cambiantles cada any com llur riquíssima abundor permeteria! La explicació de que no poguem fer correr cap Espanya los snobs religiosos que s'agombolen a Alamanya la

va donar En Valera ab la seva irónica perspicacia. Cervantes, digué, morí pobre; Shakespeare, rich. La fama del segón sobrepuja universalment la del primer, jatzia qu'aquest li sigui superior. És perquè Anglaterra es més forta qu'Espanya, y les nacions poderoses meten en relleu totes llurs válues. Sí: no tenim representacions d'autos sacramentals perquè Espanya es feble, y per la matexa rahó tampoch no venen cap a nostres monestirs romiatges forasters.

"Ara hi som; parlem-ne. Comprench l'interés de tot catolich en conèxer los sants llochs ahont s'efectuá nostra Redempció, y aytambé la seu augusta del vicari terrenal de Jesucrist. Son sentiments de curiositat religiosa naturals y pera satisfèr-la y afavorirla son al seu lloch les agències de pelegrinació. Mes d'açò a la propaganda constant y esandida en favor de romiatges a llochs marians de França y Italia, qu'hem contribuít a ferlosi assolir fama mundial, hi ha una distancia immensa. La Mare de Deu es una. Lo mateix nos val a Lourdes qu'a Montserrat qu'a l'esglesia més aprop de casa nostra. La Bernardeta ne va tenir prou d'una bauma pirinenca ahont cap imatge hi havia; Sant Ignasi de la cova de Manresa enfront (mes un xich lluny) de la montanya mariana. Cap sant ha freturat de circumstancies físiques especials. Se m'arguirá qu'es lícit a cadascu cercar llochs emotius que li provoquin a fervor, y qu'entre aquests sobresurten Lourdes, Loreto, Lisieux, etc. És cert, y *individualment* no sols no faig lo més mínim retret als espanyols qui hi van, ans al contrari, regonech les gracies (malhauradament temo que poch aprofitades) que jo meteix n'he obtingudes, y en conseqüència encoratjo a tots aquells qui creguin que guanyarán en vida fervorosa a que hi fassin cap. Resti açò ben establert. Mes *socialment* lo problema cambia d'aspecte. Observem que gayre bé totes les botigues de Lourdes que venen recorts y objectes religiosos pertanyen a jueus, que quan En Combes foragitá les ordes regulars, secularitzá les parroquies y procehí contra les manifestacions externes catoliques, Lourdes no fou molestada, que la companyia ferroviaria del Midi té agents per tot arreu pera suscitar los romiatges, que tots los magatzemistes y fondistes son parents de prop o de lluny de la Bernardeta, que hi ha diaris expressos publicats cada tarde "avec le dernier miracle du jour" (jo mateix ho he sentit cantar), etcètera, y convindrem qu'a desgrat de les autoritats religioses y en contra de les matexes hi ha una serie d'interessos creats laichs y fins anticatolichs que exploten nostres sentiments cristians. "Detrás de la cruz está el diablo" y es hora de demanarse si complim ab nostra Madona de Montserrat, ab la Verge del Pilar, ab la de Guadalupe, y sobre tot ab Sant Jaume de Compostela, ocupantnos d'organisar peregrinacions al estranger abans que de visitar nostres santuaris propis. Y a fé que nostre senyor Deu nos ha fet tanta de gracia que pera cada lloch de

LENCERIA CASA MACIÀ

VDA. DE MARCIÀ PRAI

Fàbrica de Teixits a

LES FRANQUESES DEL VALLÈS

VENDA AL DETALL:

Ronda Universitat, 22
(tocant Plaça Catalunya)

Telèfon 11383
BARCELONA

romiatge estranger, Espanya ne pot oferir dos, més xopats de tradició, més enriquits de favors miraculosos. Si totes les terres hispaniques despregueren una gran part de llur història en combatre per la fé, de primer contra los sarrahins, després contra los luterans y alhora a America contra la idolatria! Quina ciutat té cada cinc anys un jubileu tan extens y important com lo darrer celebrat a Roma sino es Santiago de Compostela? Y quin fa cas? Quantes peregrinacions estrangeres hi son anades enguany a lucrar la indulgència? Y més en general, quantes agències al estranger s'ocupen en fomen- tar les visites a Montserrat o al Pilar?

"No siguem tan babaus. Los sants son arreu los matexos, mes es de raho natural que la manera d'ésser dels espanyols ha de convenir mellor als espanyols, y encara més la dels catalans als catalans. Per açò nos los ha donats Deu. Les agències exclusivament destinades a la exportació de catòlics als ermitatges estrangers (salvant sempre, ja ho he dit,

Roma y Palestina) cerquen llur llogre y son sospitosos. Rebutgem la moda de la religió; no hi introduhim aquesta sensibleria femenina de sants simpàtics, oracions emocionals, altars guarnits d'estampetes, banderetes (com a França), cintes, etc. Mes toco un punt important que be's mereix, si tu l'aculls bé, una altra lletra."

Heusací la lletra de mon amich, que suscita moltes qüestions respecte a les quals jo no sé fins a quin punt de raho. A mí m'ha fet pensar, perque coneix son caracter, y sé que jatsia sota maneres a voltes inconvenients, sempre parla de debò. Qualitat qu'avuy poch se troba. Potser també preocupará a nostres llegidors; per açò la he transcrita.

ALFONS PAR

Nota.—A prec del nostre distingit col·laborador, publiquem aquest article conservant la seva pròpia forma ortogràfica.

Carnet setmanal

El temps de les vaques magres.—No es pot posar en dubte que el món es troba ara en ple període de crisi, ço que vol dir que la paraula restriccions i el mot economies sonen bé a totes les orelles. Després del desballement produït per la gran guerra, per les inflacions de tota mena dels anys subsegüents, ha vingut ara el temps de les vaques magres, que ja els economistes del món designen com a temps de penitència.

I si aquest règim de privacions arriba a totes les esferes de l'economia—i el nostre és un dels països que més tard l'han sentit, sortosament, degut a la nostra especial estructura econòmica—¿com no s'ha de fer necessari per a les finances de l'Estat que, a fi de comptes, són l'eix de les finances de tot el món, senten les repercussions d'aquestes més que no pas cap altra esfera de l'activitat econòmica i, a la vegada, són reflex de l'estat general de cada país?

Per aquesta raó a l'hora actual tot sembla moure's entorn del problema de les finances de l'Estat i no hi ha cap problema polític que pugui superar en interès els problemes plantejats entorn d'elles.

Doneu una mirada a França, el país ric per excel·lència, amb les Caixes del Banc Nacional abarro- tades d'or, i veureu com els Decrets surten a dotze- nes rebaixant preus, retallant sous, i produint un esclat de moviments passionals que arriben a conflic- tes d'ordre públic, greus com cap altre en el moment actual del país veí. El Govern Laval, que compta amb

plens poders de les Cambres, es troba de ple en aquest joc, i tota la seva activitat no es dirigeix a altra cosa que a sanejar el franc, a evitar la sortida de l'or per les fronteres, i a procurar que els france- sos trobin la vida un xic menys difícil del que ho és —i ho és molt— a l'hora present.

Esguardeu els Estats Units, i ja coneixeu tots les experiències de Roosevelt, que a hores d'ara conti- nuen i ningú no pot saber si han fracassat o han do- nat un bon rendiment; però el cert és que cap altra preocupació llevat de l'econòmica no domina la polí- tica ni, en general, la vida pública d'aquell país abans opulent i ara en camí de misèria.

A Bèlgica fou precis de fer recentment el sacrifici d'una part del valor adquisitiu de la moneda, creant el belga en substitució del franc, per atenuar les con- seqüències de la fortíssima crisi que es deixava sen- tir en aquell país abans opulent i sempre ric. I darre- rament, Holanda s'ha vist obligada a refer el seu Govern, i a cercar-ne un de coalició, que presideix Mr. Van Zeland, per a fer front al paorós estat eco- nòmic i així salvar les finances de l'Estat.

¿Què té de particular, doncs, que a casa nostra el fet es produeixi de la mateixa manera? Nosaltres, per la vida sobria dels nostres camperols, pel teixit bon xic resistent de la nostra economia que compta amb tan diverses branques enllaçades estretament unes amb altres, i per moltes altres raons, hem resis- tit fins ara; i constituiria una greu imprudència no anar directament a unes mesures econòmiques que ens posessin a cobert dels mals que ens poden venir en el successiu. El Consell Ordenador de l'Economia Nacional hauria de funcionar amb caràcter perma- nent i portar a cap una política de tractats de comerç, de recerca de nous mercats, etc., que fins ara ha estat

Valors

Informació - Compra i Venda
L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

enormement descurada. No és així, però almenys tenim davant les finances de l'Estat un home que sap el que es fa en aquest punt i que ha obtingut amplexos poders — amb l'anomenada llei de Restriccions, més ampla del que ningú no podia sospitar — per a fer i refer el que calgui a fi d'introduir al nostre Pressupost aquelles retallades que el facin posar en camí de l'anivellament futur. Reeixirà?

Tot això depèn de nosaltres, depèn dels polítics en primer terme, ja que ells haurien d'ésser els qui davant dels altres ciutadans donessin exemple de sotmissió a les restriccions i d'acatament a totes aquelles mesures encaminades a enfortir i vigoritzar el nostre estat financer. ¿Ho aconseguirà el senyor Chapapietra?

Fins ara, sembla que les coses van per bon camí i que el Ministre de Finances ha començat la tasca amb èxit, com s'ha esdevingut amb la conversió dels bons or del Tresor. Cal ara reduir despeses, mentre que no atemptin contra veritables drets creats. Ja ho ha dit el Ministre; "no atemptaré contra cap dret reconegut, però sí que atacaré fortament molts interessos creats".

Es tracta de reduir Ministeris, Direccions Generals i altres centres burocràtics de l'Estat. És el que cal, però no aturant-se a mig camí, ja que fer les coses a mitges val tant com no fer-les. I si tots ens mostrem dúctils a la veu del Ministre, que segons l'opinió de molts pot ésser a través dels anys un seguidor de l'obra bon xic sortosa del senyor Villaverde, de bona memòria en aquest punt, l'aspecte de les nostres finances pot canviar per complet i en benefici general del país.

Hi som a temps encara a casa nostra, per sort. I sense arribar a les mesures fortes d'altres països, podem anar allí on calgui només amb un xic de voluntat per part de tots els ciutadans. ¿Reeixirà el senyor Chapapietra en la comesa o s'interposarà al seu pas la dissortada política a l'ús entre nosaltres?

Les esquerres. — No es cansen de bellugar-se ni de donar la sensació que fan alguna cosa positiva. Fa pocs dies es parlava d'un manifest que havien de llançar els senyors Azaña, Sánchez Román i Martínez Barrio; però ara es diu que han sorgit dificultats per l'aprovació d'aquest manifest i que haurà d'ésser substituït per un altre que s'estructura.

Però on resulta veritablement pintoresca la cosa és entre les esquerres de Catalunya en relació amb la resta de les esquerres de tota la Península. Aquí ha sortit el senyor Trabal dient que l'Azaña no estava pels separatismes de la gent d'Estat Català i que convenia separar aquests senyors del conjunt de totes les esquerres. Un altre periodista ha volgut desmentir la noia dient que el senyor Trabal no havia interpretat fidelment els mots de l'ex-cap del Govern del bienni; en Trabal ha replicat, i amb rèpliques i con-

trarèpliques s'ha anat teixint un lligat polític que ha demostrat com és d'inconsistent la unió entre aquesta gent. A més, "La Humanitat" es mostra contrària a l'actuació de la seva minoria parlamentària; aquesta, en canvi, rep l'aprovació i l'ajut dels organismes directius del partit, etc. L'espectacle no és gens edificant, encara que seria admirable per nosaltres, gent de drete, si perdurava molt temps i arribava al moment de la celebració d'eleccions.

Dissortadament, això no passarà, ja que, davant el perill comú, tots els nostres esquerrans, als quals no fan massa nosa les idees, concertaran una unió que ens esperoni a nosaltres.

El Govern de la Generalitat. — El Govern de coalició entre diversos partits de Catalunya nomenat per a substituir els esquerrans a la Generalitat va seguint el seu camí amb èxit esclatant. No es proposa altra cosa que portar a cap una forta tasca administrativa, i cal dir que el país cada dia veu amb més bons ulls la tranquil·litat d'ara i la labor ben orientada de la major part dels Consellers. Ja n'hem patit prou de debats, discussions, violències partidistes de tota mena perquè almenys una temporada ben llarga de repòs ens sigui reconeguda com a necessària i justa. Tot Catalunya recorda amb horror i pena ben fonda l'estiu passat, en què eren possibles i efectives tota mena d'actuacions catastròfiques, i tothom dona gràcies a Déu del repòs i del bon criteri de govern que ens ha vingut després.

Hom dirà que el Govern actual no és fill del sufragi universal. Però l'argument és més aparent que real ja que, abans que tot, ens hauríem de convèncer tots plegats que el sufragi universal — sobretot tal com es practica a casa nostra — produeix una veritable i autèntica representació i, en últim cas, la representació més conscient i assenyada de la societat. Tots hem passat per aquesta mentida pseudo-democràtica (ja que la veritable democràcia no és pas filla del sufragi universal solament, sinó que és orgànica abans que tot) i ara ens fa l'efecte que tot el que no sigui fruit del sufragi no representa la voluntat popular quan amb un veritable examen potser trobaríem que la representa més i millor.

Deixant, per tant, de banda molts illusionismes que a tots ens han corprès quan no els hem fet objecte d'un examen assenyat i sincer, és ben cert que el Govern de la Generalitat porta una marxa d'esperit molt més català i adient a les nostres necessitats que no pas aquells tristos governs que patíem l'any passat, que ni representaven l'esperit de Catalunya ni tenien per res en compte les seves necessitats.

Els Consellers treballen; els Consellers són rebuts arreu amb mostres d'un gran entusiasme; i creiem ben sincerament que el nostre poble ara gaudeix una època de tranquil·litat d'esperit que vanament cercà amb els governants anteriors.

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA VISTA PER UN METGE OCULISTA ESPECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL·LACIÓ D'EUROPA, ACUDIU A L'INSTITUT MEDIC OCULISTA COTTET

AV. PORTAL DE L'ÀNGEL, 40 - BARCELONA

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

OBRES DE

JOSEP FRASSINETTI, Prev.

Estimem a Jesús. 2.ª edició, 48 pàgines. 30 cèntims.

Estimem a Maria. 2.ª edició, 32 pàgines. 20 cèntims.

Guia de la devoció a la Mare de Déu per a la joventut. 2.ª edició, 64 pàgs. 40 cèntims.

Explicacions de l'Evangeli al poble. Traducció catalana de Mn. Llorenç Riber, Prev.
Vol. I 416 pàgines 5 ptes., en rústega, i 7'50 ptes., en tela

Vol. II. 472 pàgines. 6 ptes., en rústega, i 8'50 ptes., en tela.

Advertiments a una donzella qui vol ésser tota de Jesús. 3.ª edició, 24 pàgs. 20 cèntims.

Estimem a Sant Josep. 2.ª edició. 32 pàgines. 20 cèntims.

Vida de Sant Josep. Impresa a dues tintes en paper superior, amb il·lustracions, 2.ª edició, 96 pàgines. En rústega, 1'50 ptes. En tela, 3 ptes. En tela, planxa i cantell daurats, 4 ptes.

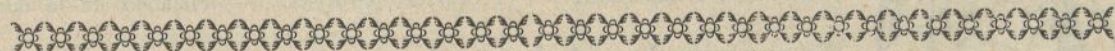
Advertiments a un Jovenet cristià. 2.ª edició, 40 pàgines. 20 cèntims.

L'art de fer-se sant. 2.ª edició, 28 pàgines. 20 cèntims.

El confort de l'ànima devota. 192 pàgines. 1'25 ptes., en rústega, i 2'25 ptes., en tela.

Indústries espirituals. 2.ª edició, 78 pàgines. 70 cèntims.

La Monja a casa. 241 pàgines. 1 pta., en rústega, i 2 ptes., en tela.

JA HA SORTIT LA

INTRODUCCIÓ A LA VIDA DEVOTA PER A LA JOVENTUT

LA MEMORABLE OBRA DE
SANT FRANCESC DE SALES

Traduïda al català per
Mn. ANTONI FERRER, Prev.

Cap persona que tingui desig veritable de ser piadosa i devota no pot desconèixer aquesta meravella d'orientadora doctrina i de caritativa tendresa. Aquesta edició és especialment indicada per a la joventut.

Un elegant volum de més de 400 pàgines.

En rústega, 3 ptes.

Enquadernat en tela, 4'50 ptes.

ACABA DE SORTIR

el volum IX de la
Biblioteca d'Exercicis:

Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Quarta setmana
pel **P. Ignasi Casanovas, S. J.**

Un volum de 372 pàgines

PREU: En rústega, 3 ptes.; enquadernat en tela i planxa daurada, 4'50 ptes.; enquadernat en pegamoid, planxa daurada i cantells vermells, 5 ptes.

NOVETAT

**LA MISSA EXPLICADA
AL POBLE FIDEL**

PER

Dr. Pius Parsch

Canonge agustinià de Klosterneuburg

Llibret de 96 pàgines, 75 cèntims

La millor explicació de la missa que s'ha escrit per al poble. Completament indispensable de tot missal o eucologi.

CASA ROSICH

Central: Ronda de Sant Pere, 7 - Tel. 19923

Sucursal núm. 1:

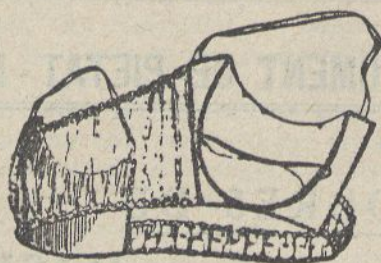
Avinguda Portal de l'Angel, 25 - Tel. 19613

Sucursal núm. 2:

Tapineria, 33 - Tel. 12940 - BARCELONA

Hules • Plomers • Impermeables
Linòleums • Aspiradores

Aquesta casa té instal·lats els aparells Obsequis Fantasio; els clients obtenen un obsequi per cada 5 pts. de la seva compra; hi ha obsequis per valor de 40 pts.

DESSUDADORS

El més extens i variat assortit en models
diferents en qualitat, forma i tamany
als preus **més econòmics.**

Unes aigües excepcionals per la seva composició
i per les seves famoses propietats terapèutiques

Balneari TERMES ORION

SANTA COLOMA DE FARNÉS

Malalties del sistema nerviós i de la circulació. — *Hipertensió arterial; apoplexia.* —
Artritis i Reumatisme. — Processos quirúrgics. — Malalties de la dona.

Temporada: del 15 de maig al 31 d'octubre

EN BEGUDA: AIGUA ORION

Agència Andrés

**Transports de Barcelona
a València i viceversa**

Servei ràpid i diari a domicili

DOMICILIS:

Garantia en les comandes

BARCELONA: Carrer Ample, 24. Tel. 21505

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10. Tel. 12866

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona